

Levi és az iskola réme

Levi jólesően gondolt arra, amit éppen mondott – amíg meg nem látta Patrik arckifejezését.

Írta: Eric B. Murdock

Egyházi folyóiratok

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Legyünk egymáshoz jók és kedvesek, otthon vagy ahol épp vagyunk” (Himnuszok, 149. sz.).

Jaj, ne! Jön Patrik!”

Minden gyerek tudta, hogy Patrik az iskola réme. Jól megtermett volt és utálatos. Gorombán beszélt a többi gyerekkel, elvette tőlük a tízórait, és megkergette őket az udvaron. Senki sem akart a közelében lenni.

Patrik elsétált Levi és a barátja, Ádám mellett. Lúzernek nevezte őket, és meglökte Ádámot.

Levinek elege lett abból, hogy Patrik ilyen undok. Anélkül, hogy átgondolta volna, rákiáltott: „Hagyd abba, Patrik!”

Maga sem akarta elhinni. Épp most állt a sarkára a legrémeesebb iskolatársával szemben!

Patrik odaviharzott Levihez, és megragadta a pólóját. „Mi van? Mit mondtál?” Levi szíve olyan gyorsan vert, hogy majd’ kiugrott a mellkasából! „Többször nem szólok – mondta Patrik. – Jobban teszed, ha vigyázol magadra!” Arrébb lökte Levit, és elsétált.

Ezek után Levi nagyon igyekezett elkerülni Patrikot, de Patrik mindig megtalálta őt. Nem engedte fel a hintára, ellökte a kidobós alatt, elgáncsolta az ebédlőben, és mindig tett valami rosszindulatú megjegyzést.

Egy nap Levi és Ádám kint játszottak Ádám labdájával. Patrik előugrott egy fa mögül, és elkapta a labdát.

„Légyszi, add vissza!” – kérte Ádám.

„Máskülönben mi lesz?” Patrik nekilökte Levit egy fának, és nevetett.

Levi annyira dühös volt, érezte, ahogy összeszorul a gyomra. „Figyu, Patrik! – mondta Levi. – Te vagy a legundokabb

gyerek, akit ismerek! Senki sem szeret téged. Mindenki azt szeretné, ha eltűnnél örökre!”

Patrik már nem nevetett. Levi jólesően gondolt arra, amit éppen mondott – amíg meg nem látta Patrik arckifejezését. Csak nem mindjárt elsírja magát? Patrik gyorsan lehajtotta a fejét, és elballagott.

Levi máris szörnyen érezte magát. Bármennyire is igyekezett, aznap már nem tudott szabadulni ettől a rossz érzéstől. Azon az estén sokat forgolódott az ágyában. Újra és újra eszébe jutott, milyen szomorúnak tűnt Patrik.

„De miért érezte magát rosszul Patrik? – gondolta Levi. – Őt nem is érdekli, ha utálatosan viselkedik a többi gyerekkel. Valamit muszáj volt mondanom, nem?” Minél többet agyalt rajta, annál inkább úgy gondolta, hogy *helytelen volt* kiállnia magáért és a barátjáért. Viszont *helytelen volt* ilyen rosszindulatú dolgokat mondania.

Levi letérdelt az ágya mellé, és Mennyei Atya bocsánatáért imádkozott. Elmondta Neki, hogy soha többé nem akar senkit megbántani. Kedves akar lenni. Amikor Levi kimondta az áment, már tudta, hogy mit kell tennie.

Másnap ebéd után Levi megkereste Patrikot, aki egyedül álldogált a folyosón. Levi izgult. Vajon mit tesz majd Patrik? Vett egy mély lélegzetet, és odament hozzá.

„Ööö, sajnálom a tegnapiat.”

Patrik meglepettnek tűnt. „Te sajnálsz?”

„Igen. Mondtam néhány undok dolgot, amit nem kellett volna. Sajnálom.”

Patrik lesütötte a szemét. „Semmi baj.”

Becsöngettek. Levi elindult a tanterme felé. Sokkal jobban érezte magát. Volt azonban még valami, amit mondani szeretett volna. Megfordult. „Holnap a nagyszünetben focizhatnánk, ha gondolod.”

Patrik arcán mosoly suhant át. „Aha, tök jó lenne.”

Ezek után jobbra fordultak a dolgok Patrikkal. Igaz, néha még mindig kötekedett, de már nem volt annyira utálatos. Néha még Levivel is játszott a szünetben. Ami egyébként tényleg tök jó volt! A tanév végén Patrik elmondta Levinek, hogy el fognak költözni. Aztán mondott valamit, amin Levi nagyon meglepődött:

„Köszönöm, hogy a barátom voltál – mondta Patrik. – Még akkor is, amikor én nem voltam valami kedves.”

A szívében szétáradó melegség megerősítette Levit abban, hogy a kedvesség mindig a helyes választás. ■

SZAVAINK LEGYENEK MINDIG KEDVESEK!

„Használjatok olyan nyelvezetet, amely megerősíti és felemeli a környezeteteket!”

Thomas S. Monson elnök: „The Lighthouse of the Lord,” *Ensign*, Nov. 1990, 97.